

Poprask v klubu seniorů

CLARE POOLEY

Daphne

Daphne psům nikdy nerozuměla. Zato kočky obdivovala. Kráčely vlastní cestou. Byly nezávislé a lstivé a náklonnost rozdávaly střídmě a jen tehdy, když chtěly. Naopak psi byli až přehnaně mazliví a za pošimrání na břicho by se rozvalili před každým náhodným kolemjdoucím. Takhle si respekt ne-získáte.

Ale navzdory svým pochybám si přítomnost Maggie Thatcherové opravdu vychutnávala. Ukázalo se, že pes je výborný posluchač, reaguje mnohem živěji než Daphnein zelenec a je důvěryhodnější než juka.

„Ještě trochu uzeného lososa k míchanému vajíčku, Margaret?“ zeptala se Daphne. Odmítala říkat svému psovi „Maggie“. Margaret bylo mnohem důstojnější a připomínalo Daphne jeden z jejích vzorů – princeznu Margaret, zesnulou sestru zesnulé královny. To byla osobnost, která dokázala lidem nakopat zadek a nikdy si nebrala servítky. *A přitom měla takový styl.*

Zatímco Margaret snídala, Daphne zkontrolovala novinky na OurNeighbours.com. Sjela dolů k příspěvku, kde se probírala schůze městské rady ohledně Mandelského komunitního centra, a znovu si přečetla slova, která ji tak nadchla. Díky bohu nepoužili její jméno, ale rozhodně ji popisovali.

No nebyla ta stará dáma geniální? Kdo to byl? Potřebujeme ji na radnici!

Projížděla komentáře a vychutnávala si přídavná jména, která ji popisovala: „divoká“, „výstřední“ a – což bylo bizarní – „bombová“. To bylo poprvé, co ji někdo přirovnal k výbušnině. I když možná vlastně ne.

Daphne si vybavila, že ji Jack v jiném životě označil za petardu. Pošeptal jí to slovo do ucha horkým dechem plným whisky, když si ji přitáhl k sobě, zatímco za zvuků jazzové kapely tančili v zakouřeném sklepním klubu. Zasmála se a on si omotal její kaštanové vlasy kolem ruky, stáhl jí hlavu dozadu a políbil ji na krk. Několikrát zamrkala, aby se zbavila vzpomínek, a soustředila se na displej před sebou.

Bylo tam samozřejmě i několik dost hrubých přídavných jmen, ale na to už byla zvyklá. Důležité bylo, že si jí všimli. Vrátila se zpátky na mapu. Přesto stále – alespoň prozatím – bezpečně inkognito.

Daphne nebyla hloupá. Věděla, že tohle celé může skončit katastrofou. Zapálila doutnák, aniž by věděla, k čemu je připojený. Chyba zelenáčů. Ale byla to taková radost, že se už nemusí schovávat. A když už má jít ke dnu, tak klidně v plamenech. Jak se na petardu sluší. Nebo na bombu.

Zrovna když se chystala zavřít notebook, všimla si ještě něčeho. Fotky poštovní schránky před radnicí. Seděla na ní obrovská vlněná santovská čepice, která vypadala až přízračně povědomě. **TAJEMNÝ KLUBKOVÝ BOMBER Z HAMMERSMITHU ZNOVU NA TAHU!** zněl titulek.

Ach Ruby, ty tichá vodo, pomyslela si. *Ty jsi takový Banksy pletářského světa.* Jak se zdálo, Daphne nebyla jediná, kdo má tajemství.

Daphne zaklapla notebook a otočila se k psovi. „Tak, až dojíš, musíme jít vyzvednout to dítě,“ prohlásila.

Daphne byla z péče o Ziggyho dceru trochu nervózní. Kim? Khloe? Byla si jistá, že je to jedna z Kardashianových. Ty byly Daphneiným zakázaným potěšením, a to kvůli jejímu obrovskému obdivu ke Kris, matce rodu. Moderní princezně Margaret. Věděla, že kdyby se s Kris setkaly ve skutečném životě, byly by nejlepší kamarádky.

Ačkoli Daphne ujišťovala Janine o opaku, ve skutečnosti se jí podařilo dožít sedmdesátky, aniž by měla jakoukoli zkušenost s dětmi. Ale co, vždyť přece nemůže být nic těžkého udržet hodinu naživu malého človíčka, no ne? Její táta Ziggy byl sám ještě dítě a zdálo se, že to zvládá.

Vestibul komunitního centra byl plný rodičů a hlídačů, kteří vyzvedávali své děti. Na stole, viditelně uprostřed, stála jako důkaz naprosto nepřístojného optimismu pokladnička s nápisem **ZACHRAŇME NAŠE KOMUNITNÍ CENTRUM**. Kolik let by lidé museli do kasičky házet drobné, aby se vybralo potřebných 80 000 liber? Vyřešení jejich problému bude vyžadovat mnohem víc než jen škemrání o drobáky.

Během několika vteřin se kolem Maggie Thatcherové shromáždil houf dětí.

„Podívejte, to je M!“ řeklo jedno z nich.

„Nebud' hloupá,“ řekla Daphne. „M je jen iniciála, ne jméno. Jmenuje se Margaret.“

„Co je to za rasu?“ otázala se jedna z matek.

„Trpasličí pudlík,“ odpověděla Daphne.

„Vážně?“ zvedla žena skepticky, až drze obočí.

„Ano. Jen ráda nosí trochu jinou srst než běžný pudl,“ ujistila ji Daphne.

„Má zkrátka vkus.“ Daphne se významně zahleděla na starou, beztvarou polyesterovou teplákovku, kterou měla ta impertinentní žena na sobě.

„Kylie!“ oslovila Janine dítě, které držela na boku, a vyřešila tak záhadu Kardashianových. „Dneska půjdeš domů s Daphne. To bude zábava!“

Kylie sjela Daphne upřeným hodnotícím pohledem a pak se rozplakala. Evidentně dokázala odhadnout charakter mnohem lépe než Janine.

„Margaret půjde taky!“ ukázala Daphne na psa. Kylie se zatvářila trochu klidněji. A popravdě řečeno, Margaret nejspíš strávila s dětmi víc času než Daphne.

Daphne se naklonila, aby připoutala Kylie do kočárku. Viděla to už několikrát dělat Ziggyho, často jen jednou rukou. V jeho provedení to vypadalo neuvěřitelně snadné. Nebylo. Snažila se přeskupovat různé kousky plastu a popruhů, ale nic nefungovalo. Dokázala sice složit Rubikovu kostku za méně než tři minuty a téměř stejně rychle rozlousknout kód na trezoru, ale tohle nedávala.

„Technologie od vaší doby trochu pokročila, že, Daphne? Vsadím se, že jste používala kočárek Silver Cross!“ přiskočila jí na pomoc Janine. „Podívejte, tyhle dva kousky dáte takhle k sobě a pak je zacvaknete sem. Vidíte?“

„A jak ji z toho pak vysvobodím?“ zeptala se Daphne.

„Prostě zmáčknete tohle červené tlačítko,“ odpověděla Janine.

„Jako katapultovací sedadlo!“ rozzářila se Daphne. Janine se na ni trochu starostlivě podívala, pak jí podala Ziggyho klíče od bytu a pokynula ke dveřím.

* * *

Daphne se zahleděla do potrhaného průvodce *Londýn od A do Z* v ruce a snažila se nezastavovat, aby Kylie nezačala znovu křičet a někomu nedošlo, že je naprosto nezpůsobilá péče o dítě, a nezavolal policii. Byla si vědoma, že používání tištěné mapy v dnešní době je anachronismus, že větší ně lidí k něčemu takovému slouží telefon, ale ona svého průvodce milovala. Ráda si zvýraznila trasu, přejížděla po ní prstem a dělala si drobné poznámky na okraje: *úžasné květinářství – dokážou hotová kouzla se zelím; kavárna, kde dělají dobré a silné espresso; ulička, kde jsme si s Jackem užili divoký, oslavný sex poté, co jsme uzavřeli jednu obchodní dohodu.*

Daphne měla svého věrného průvodce několik desítek let, takže mapy už nebyly úplně přesné. Ale pro ni byl připomínkou cest, po kterých prošla i neprošla, a míst, která na ni teprve čekají. A jedním z takových byl Ziggyho byt.

Odbočila na velké, celkem neblaze proslulé městské sídliště, postavené v šedesátých letech. Tehdy se nízkonákladové panelákové bydlení stalo módou. Zatímco v okolních ulicích se v uplynulém týdnu začalo objevovat vánoční osvětlení a výzdoba, sídliště zůstávalo depresivně šedivé a bezútěšné, poseté přeplněnými kontejnery na odpadky. Jediná svítýlka byla omotaná kolem opuštěné rozbité ledničky s mrazákem, což přinejmenším svědčilo o tom, že někdo z místních má smysl pro ironii.

Ucítila svrbění v zátylku – ten zvláštní šestý smysl, že ji někdo pozoruje, ten, který jí už nejméně jednou zachránil život. Otočila se a spatřila skupinku mladíků v mikínách s kapucí. Opírali se o zeď a měřili si ji pohledem. Její cvičené oko si všimlo masivních značkových hodinek a robustních zlatých šperků, které se nehodily k jejich ponurému okolí. Nic neříkali, ale upřeně ji pozorovali, jako hyeny zraněného pakoně.

Daphne ovšem nebyla pakůň. A už vůbec ne zraněný. Kdyby jím byla v minulém životě, byla by ve stádě Kris Jennerové. Zkoumavě si tu skupinu prohlížela a pátrala po vůdci. Poznala ho podle řeči těla. Podle toho, jak se k němu každý z ostatních chlapců téměř neznatelně naklání, jako když se slunečnice otáčejí za sluncem. Bez mrknutí oka se mu s bradou mírně zvednutou zahleděla zpřímá do obličeje. Pozvedl obočí a o pár vteřin později téměř neznatelně přikývl.

Pořád to v sobě máš, holka.

Daphne tlačila kočárek, zatímco Maggie Thatcherová cupitala vedle ní, k ceduli s nápisem *BYTY 115-159*. Zacouvala s ním lítačkami do ponuré vstupní chodby u výtahu, napůl osvětlené blikající žárovkou a s počmára-

nými zdmi. Tlačítkem přivolala výtah, kterému trvalo celou věčnost, než přijel, a když se konečně objevil, silně to v něm páchlo močí a marihuanou.

Dveře výtahu se zavřely a Daphne ve stísněném prostoru pohybovala kočárkem tam a zpátky ve snaze utiřit ječící Kylie. Maggie Thatcherová si dřepala a udělala v rohu miniaturní loužičku.

„Když je nedokážeš porazit, tak se k nim přidej, co, Margaret?“ poznamenala Daphne. Byla si naprosto jistá, že princezna Margaret by nikdy nemočila ve výtahu. Nebo možná ano. Ta ženská nebyla rozhodně jednoduchá.

Dveře do čísla 143 byly hned napravo od výtahové šachty. Daphne vylovila z kabelky Ziggyho klíče a otevřela.

Ziggyho byt, jak s obrovskou úlevou zjistila, byl pravý opak společných prostor. Čistý, světlý a útulný. Maličká předsíň byla plná kabátů, kozaček a bot ve třech velikostech – velkých (Ziggyho), středních (jeho mámy, bezpochyby) a maličkých (Kylie). Daphne si připadala jako Sněhurka a přemýšlela, jestli na kuchyňském stole najde tři misky ovesné kaše. Nechala Kylie, ať si kvílí a mrská sebou ve stojícím kočárku, a nakoukla do všech dveří vedoucích z předsíně. Připadalo jí to jako slídění na Rightmove.co.uk, ale v reálu.

Bylo to poprvé od roku 2008, co se ocitla u někoho cizího doma. Pocit, který to v ní vyvolalo, by se nejlépe dal popsat jako vzrušení. Obklopovaly ji věci, které si sama nevybrala, a netušila, co najde, když otevře dveře.

Objevila dvě ložnice – jednu velmi spořádanou s manželskou postelí a druhou s jedním lůžkem, dětskou postýlkou a stěnami v jedné části obloženými obrázky fotbalového týmu Chelsea a několika spoře oděných hvězd televizní reality show a ve druhé zdobenými pestrobarevnými závěsnými hračkami a fluoreskujícími hvězdičkami. Pak našla malou koupelnu, velmi čistou, ale přeplněnou směsicí pánských a dámských toaletních potřeb a s košíkem plastových hraček do vany, plenkami, ubrousky a krémy. A nakonec ještě docela velký obývací pokoj s malým kuchyňským koutem.

Daphne stiskla katapultovací tlačítko na kočárku, které vypustilo Kylie až neuspokojivě tiše, pak vyzvedla naříkající dítě a posadila ho doprostřed koberce s barevnými pruhy na podlaze obývacího pokoje.

„Tak co chceš?“ zeptala se jí Daphne. „Budeš se muset naučit komunikovat trochu líp než takhle, jinak to v životě nikam nedotáhneš.“

Kylie zařvala ještě silněji, její původně hezká tvářička zrudla a zkřivila se do neuvěřitelně přesné podoby našťavaného smajlíka. Daphne ho nedávno objevila ve svém novém telefonu a zoufale toužila ho použít.

Maggie Thatcherová olízla Kylie zaslzený a usmrkaný obličej, což byl neotřelý a docela užitečný způsob, jak odstranit nudle z nosu a slzy. Mnohem šetrnější k životnímu prostředí než vlhčené ubrousky. Kylie na chvíli přestala plakat, nepochybně v šoku. Daphne usoudila, že když tě olizuje jazyk velký skoro jako tvoje hlava, musí to být zvláštní, a ne úplně příjemný zážitek. Na okamžik si blaženě vychutnávala ticho, ale pak Kylie znovu spustila, tentokrát s ještě větší intenzitou.

Daphne klesla do křesla vedle Kylie a položila si kabelku na zem. Zbývá počkat už jen asi pětáctýřicet minut, než se Ziggy vrátí domů, ale ty minuty budu jako hodiny.

Kylie se natáhla po její kabelce a dásněmi začala žmoulat jeden z kožených popruhů. Ticho.

„Neměla bys to jíst, víš,“ upozornila ji Daphne. „Už jen proto, že to je historická Prada. Když už trváš na tom, že budeš žvýkat kabelku, vyber si aspoň nějakou z Primarku. V tomhle se nosí věci. Vidiš?“ Rozepnula kabelku a ukazovala Kylie její obsah.

Kylie popadla náramek, který měla Daphne kolem zápěstí.

„Á, máš skvělý vkus, kamarádko,“ poznamenala Daphne. „Na – můžeš si s ním hrát, jestli chceš.“

Daphne si odepnula náramek, podala ho Kylie a ta se na ni skutečně *usmála*. Ke svému nesmírnému překvapení pocítila Daphne něco velmi podobného štěstí.

Snad by si nakonec mohly přece jen alespoň trochu porozumět.

Ziggy

Ziggy vytřeštil oči na výjev před sebou.

Daphne seděla v křesle a četla si matčin výtisk časopisu *Hello!* Kylie seděla na podlaze, z pusy jí visel diamantový náramek a do klína si právě sypala obsah krabičky cigaret. A strašně smrděla. Odkud má vůbec začít? Odspoda, usoudil.

„Myslím, že potřebuje vyměnit plínku, Daphne,“ prohlásil.

„Ale, opravdu?“ opáčila Daphne s nesnesitelně netečným výrazem.

„Copak jsi to necítila?“ zeptal se Ziggy a snažil se, aby to neznělo příliš naštvaně.

„Neber si to špatně, milý hochu,“ řekla, „ale já nevím, jak je obvykle cítit váš byt. Říkala jsem si, proč brečí, ale ten její nerozlišitelný křik se trochu špatně dešifruje. Potřebuje zpracovat na artikulaci a dozvědět se, co hrozí, když bude příliš často spouštět takový planý poplach.“

„A nejsem si ani jistý, jestli je dobrý nápad dát jí na hraní cigarety,“ dodal Ziggy a gratuloval si ke zdrženlivému vyjadřování. Matka by na něj byla pyšná. I když ani ona by se při takovém výjevu nejspíš neubránila několika vybraným nadávkám.

„Ale žádné strachy. Zapalovač jsem jí sebrala,“ odpověděla Daphne. To měl být jako žert? Evidentně nebyl odborníkem na humor starých lidí. „Jak to šlo v extra hodině?“

Ziggyho rozmrzelost rychle přešla ve výčitky svědomí. Vždyť Daphne mu přece pomáhá. A její generace se možná o děti starala úplně jinak.

„Bylo to skvělé, díky. Je to od tebe vážně milé, že mi pomáháš. Hele, já jdu teď dát Kylie do kupy a pak mi řekneš, co pro tebe můžu udělat,“ poznamenal.

„Ne, prosím tě, nic s ní nedělej. Přesně takhle je naprosto dokonalá,“ Daphne otočila stránku časopisu.

„Děláš si legraci?“ opáčil Ziggy. U téhle ženy to opravdu nedokázal odhadnout.

„Samozřejmě že si dělám legraci!“ zachechtala se Daphne způsobem, který by čekal spíš od obtloustlého chlápka středního věku než od drobné stařenky. „Jasně že má k dokonalosti daleko.“

Ziggy rozložil na podlaze koupelny přebalovací podložku a začal z Kylie sloupávat oblečení. Zdálo se mu to, nebo opravdu dávala najevo neuvěřitelnou úlevu, že je táta zpátky doma? Vycenila na něj bezzubé dásně. Jak může někdo tak malý vyvolat v člověku tak obrovské emoce? Složitou kombinací vzteku, strachu a zmatku, to vše zabalené do nejpodmanivější, prvotní lásky.

Ziggy rozevřel Kylie pěstičku a sebral jí náramek, než si ho malá zase stihne strčit do pusy. Otrásl se při pomýšlení na všechny ty bacily, které spolkla. Ovšem mohlo být i hůř. Alespoň ji neolizoval ten geriatrický pes s chronickým zápachem z tlamy.

„Daphne?!“ zavolal.

„Ano?“

„Než jsi dala Kylie ten náramek, nechyběl na něm jeden kámen?“ zeptal se.

„Ne.“

„Je mi líto, ale podle mě ho nejspíš spolkla,“ řekl Ziggy. Nemůže se přece zlobit, že ne? Vždyť to byla její chyba, že to Kylie vůbec dávala. „Není cenný, že ne?“

„Zlato, kdyby to byl *pravý* diamant, myslíš, že bych trávila dny v Mandelském komunitním centru, místo abych se slunila na jachtě u pobřeží Sardinie? Asi ne, že?“

„A myslíš, že jí může nějak ublížit?“ uvažoval Ziggy. „Není právě malý.“

„Jsem si jistá, že projde bez problémů,“ prohlásila Daphne.

„Máš nějaké lékařské znalosti?“ zeptal se Ziggy, kterému vtloukali do hlavy, že musí vždycky číst i drobně psaný text.

„Ještě jsem žádné miminko ani malé dítě nezabila,“ řekla Daphne, což znělo méně chlácholivě, než zamýšlela.

Ziggy přenesl sladce vonící usměvavou Kylie zpátky do obývacího pokoje a položil jí vedle její bedny s hračkami, co nejdál od Daphneiny kabelky a toho prašivého psa.

„Tak,“ rozhodl se, že se okamžitě pustí do práce, aby se pak mohl věnovat domácím úkolům a Kyliinu čaji, „chceš pomoci s vytvořením profilu na internetové seznamce?“

„Dá se to tak říct, ano,“ odpověděla Daphne. Vytáhla jednu z hůlek, které jí bizarně trčely z drdolu, a jedním koncem se poškrábala na nose. Nosila si je pro případ, že by se nečekaně naskytla možnost dát si nějaké čínské jídlo?

„Zkoušela jsem si to vygooglit, ale bylo toho na mě moc,“ pokračovala. „A od té doby mě mučí ty nejohavnější přeslazené reklamy pro osamělá srdce. Ale aspoň je to změna oproti obvyklým inzerátům na pohřební služby, schodišťové výtahy a inkontinenční vložky. Tobě asi nic takového nechodí, že?“

„Hm, ne,“ odpověděl Ziggy a uvažoval, co je to inkontinenční vložka, ale neměl v úmyslu se v tom dál štourat. „Trochu jsem zapátral a našel tuhle stránku. Je zdarma, vypadá docela jednoduše a specializuje se na...“ odmlčel se a hledal správnou terminologii. „... zralejší klientelu.“

„Zralejší?!?“ ohradila se Daphne. „Proboha, copak jsem sýr? Nebo zahradní skalka? Tak jo, ukaž mi to.“

Přistrčil rozevřený notebook k Daphne a ta začala lovit v kabelce. Co z ní vytáhne teď? Zásobu marihuany? Miniaturní láhev vodky? Nesmírně se mu ulevilo, když vyndala brýle na čtení. Daphne se předklonila a zahleděla se na webovou stránku na displeji.

„Máš nějaké dobré fotky?“ zeptal se Ziggy. „Ty jsou opravdu důležité. Jsou taková tvoje výkladní skřín.“

„Tohle je jediná relativně nedávná fotka, kterou mám,“ poznamenala Daphne. Znovu zalovila v kabelce a podala mu fotku. Skutečnou, vytištěnou s bílými okraji, mírně vybledlou a pomačkanou. Žena na obrázku byla vážně něco – prošedivělé kaštanové vlasy, stažené do vlnitého ohonu, zelené oči a škádlivý výraz, který jako by říkal – *No tak, na co čekáš?* A byla nejmeně o dvacet let mladší než Daphne, která seděla naproti němu. Usoudil, že v jejím věku bylo před dvaceti lety relativně nedávno. Jak jen z tohohle vybruslí?

„No, je opravdu krásná, Daphne,“ začal opatrně.

„Ale děkuju!“ opáčila. „Jsi šarmantnější, než vypadáš.“

„Jenže myslím, že by to chtělo něco trochu *současnějšího*,“ pokračoval. „Přece nechceš, aby tě obvinili z klamavé reklamy. A taky potřebuješ ještě pár dalších. Fotky, které o tobě něco vypovídají – s přáteli, s rodinou, jak se bavíš na večírcích, na dovolené a tak.“

„To bude trochu problém,“ zamyslela se Daphne. „Už léta jsem se nenechala nikým vyfotit, nemám žádné přátele, večírky nesnáším a v cizině jsem byla naposledy v roce 1999. Kuba. Úchvatná. Tam musíš jet.“

Kuba? V jakém světě by byl schopný odletět na *Kubu*? V žádném případě ne v tomhle.

„Ale víš co, William ve společenském klubu pracoval jako paparazzo. Prý se celý život potloukal před San Lorenzem a snažil se vyfotit princeznu Dianu a jejího nejnovějšího nápadníka. Třeba by mi mohl udělat pár fotek on. Co myslíš?“ navrhla.

„Skvělý nápad,“ přitakal Ziggy a vroucně doufal, že tenhle William do toho půjde, protože něco takového opravdu nechtěl vzít na sebe – i kdyby mu sebevíc nutila hlídání zdarma. „Tak fajn, začneme vyplňovat tvůj profil. U prvních několika otázek je rozbalovací nabídka, a pokud chceš, můžeš si vybrat odpověď *nechci odpovídat*. Pak jsou tu další zábavnější otevřené otázky. Dáme se do toho?“

Daphne téměř nadšeně přikývla.

„Jméno?“ začal Ziggy, ruce položené na klávesnici.

„Nechci odpovídat,“ prohlásila Daphne.

„To je povinná kolonka,“ namítl Ziggy a snažil se, aby to neznělo podrážděně. „Jaké je tvoje příjmení?“

„Potřebuju nějaké? Nemůžu mít prostě jenom jméno jako Madonna? Nebo Prince? Nebo Platon?“ naléhala Daphne.

„Na těchto webovkách to nejde.“ Ziggy se přemáhal, aby to neznělo tak frustrovaně, jak se cítil.

„Ale tím si přece omezují klientelu,“ zamyslela se Daphne. „Co kdyby Madonna chtěla nějakého nového zajíčka?“

„Příjmení,“ opakoval Ziggy se vší rozhodností v hlase.

„Smithová,“ řekla Daphne. Jak může tak obyčejné příjmení patřit někomu tak... neobyčejnému? Ziggy zadal do políčka pro jméno *Daphne Smithová*.

„Věk?“ řekl Ziggy.

„Tak na to rozhodně nechci odpovídat,“ ohradila se Daphne.

„Ta je taky povinná.“

Daphne si povzdechla. „Sedmdesát. Ne že by to bylo důležité.“

„Vyrostla jsem v...?“ pokračoval Ziggy.

„Nechci odpovídat,“ jela dál svou.

„Daphne,“ prohlásil Ziggy, „tohle není výslech u FBI. Mluvíš jako nebezpečný zločinec, který se dovolává pátého dodatku, ne jako půvabná dáma, která hledá romantiku.“

„Cha!“ zvolala Daphne tak hlasitě, že se Kylie poplašeně ohlédla a pevněji sevřela hlavu panenky Barbie, která stejně jako její chuva zažila už i lepší časy.

„Musíš svým potenciálním protějškům o sobě sdělit co nejvíc, jinak to prostě nebude fungovat, jasné?“

Daphne obrátila oči v sloup a pak přikývla.

„Dobře, zkusíme jednu z těch zábavnějších. Moje nejlepší rande bylo...?“ vyzval ji Ziggy.

„Když jsem šla na boxerský zápas, pak se o půlnoci koupala nahá v Serpentine a nakonec se s pouty na ruku líbala na zadním sedadle policejního auta,“ doplnila Daphne.

„OK.“ Ziggy se snažil nepředstavovat si Daphne nahou. Taková představa může člověku zkazit týden. „Tomu detaily rozhodně nescházejí. Možná je jich až moc. A co třeba tohle: Na světě mě nejvíc štvou...?“

„To je snadné,“ podotkla Daphne. Rozvalila se v křesle, propletla si prsty a usmála se. „Muži, co nosí veselé kravaty, lidi, kteří ještě než je někdo urazí, prohlásí ‚bez urážky‘, kdokoli, kdo nesprávně použije slovo ‚doslova‘, to mi vážně pění krev. Doslova. Když mi někdo řekne, abych se uklidnila. Boris Johnson. Každý, kdo se během řízení šťourá v zubech nebo nechává někde povalovat ostříhané nehty. Tyhle malé hromádky DNA. Proč to někdo dělá?“

Daphne se nadechla a Ziggy si na okamžik pomyslel, že skončila. Ale ne. „Tiramisu. Slova ‚vlhký‘ a ‚klín‘. Zvlášť když jsou vedle sebe. Řidiči bílých tranzitů. Surikaty. Vypadají roztomile, ale ve skutečnosti jsou strašně záludné a zlovolné...“

„Daphne!“ skočil jí do řeči Ziggy a přemýšlel, jak proboha někdo může mít takový odpor k surikatám. Nebo k tiramisu. „Budeš to muset zúžit!“

Tohle vypadá na dlouhý večer.

Překlad Jaroslav Žerávek